

LBRIS

We know
books

Florian Beckerhoff

Niki și Cioc

În căutarea doamnei Perla

Ilustrații de Barbara Scholz

Traducere din limba germană
de Teodora Tănase

Booklet
fiction

2024

Cuprins

Capitolul 1. Cele mai captivante povești	5
Capitolul 2. Nu i-a trezit nimeni... Ce neobișnuit!	13
Capitolul 3. Nimic nu se compară cu o supă de legume	24
Capitolul 4. Minte agilă, corp fragil.....	33
Capitolul 5. Îngrozitor, o pată de Perla!	41
Capitolul 6. Răcit cobză	50
Capitolul 7. Intrare prin efracție	59
Capitolul 8. În junglă se lasă cu scandal	69
Capitolul 9. A tras apa și dusă a fost!	78
Capitolul 10. O armată de cozi lungi	87
Capitolul 11. Rubedenii grohăitoare	94
Capitolul 12. Vai, câtă zăpadă!	101
Capitolul 13. Atâta tam-tam pentru nimic	110
Capitolul 14. O echipă de expediție ieșită din comun	118
Capitolul 15. Un pustnic cu onoare	126
Capitolul 16. Totul e bine când se termină cu bine!	131

Capitolul 1

Cele mai captivante povești

— Auzi, Cioc? a întrebat Niki în șoaptă din cutia ei.

— Ce e? a cârâit Cioc de pe stinghia lui.

— Nu te-ai plictisit?

— De ce să mă plictisesc? a întrebat Cioc. Demult, când eram în Madagascar, atunci mă plictiseam. Eram papagal de bord pe vasul căpitanului Nas de Castravete. Opt...

— ...Săptămâni la rând n-a bătut vântul și marinarii n-au vrut nici în ruptul capului să vâslească, l-a întrerupt Niki. E a patruzeci și șaptea oară când îmi spui povestea asta.

— Ei, și? a exclamat Cioc indignat. Pur și simplu așa au stat lucrurile. De ce nu-mi povestești tu ceva mai interesant din viața ta de porcușor?

Papagalul cu pene verzi i-a întors jignit spatele prietenei sale și a început să privească pe fereastră. Se înserase din nou și prin ninsoarea densă nu se vedea nici măcar casa de vizavi. Din fericire, în locuința domnului Locke era aproape la fel de cald ca în jungla amazoniană.

Domnul Locke, cândva un detectiv particular vestit, moțâia în fotoliul din fața sobei. Doamna Perla, menajera,

mai aruncase un lemn pe foc înainte să iasă la plimbare cu Pleoști, câinele cel bătrân al domnului Locke. Și, iată, tocmai ce se întorceau. Nici nu se deschise bine ușa, că Pleoști intră valvârtej înăuntru.

— Ușurel, drăguțule! a spus doamna Perla cu o voce mie-roasă, ținându-l pe Pleoști de zgardă, ca să-l usuce. Trebuie mai întâi să ne uscăm, ca să nu răcești sau să murdărești covorul!

Pleoști a rămas pe loc.

— Așa, foarte bine, ce cățel cuminte! l-a laudat menajera.

Și-a agățat paltonul în cuier și s-a dus repede la baie. S-a întors în scurt timp cu un prosop într-o mână, iar în cealaltă, cu uscătorul domnului Locke și o perie.

— Cioc, ia fii atent! a chițăit Niki. Cred că vrea să-l usuce pe Pleoști cu uscătorul de păr!

— Ei, și ce-mi pasă mie? a întrebat Cioc ursuz, dar tot s-a întors când a auzit uscătorul.

Doamna Perla a îngenuncheat lângă Pleoști și a început să-l usuce din cap până-n picioare, ceea ce câinelui nu-i plăcea de nicio culoare.

— Ca sirocoul din Algeria, a spus Cioc. Un vânt uscat, atât de fierbinte, încât velele luau foc de-a dreptul!

— Stai cuminte, cățelușule! a miorlăit doamna Perla în timp ce îl ținea pe Pleoști de zgardă; câinele părea sătul până peste cap. Nu, nu, nu, n-ai voie să pleci până ce nu ți-am uscat și ultimul fir de păr!

Niki chicoti și nici Cioc nu se putu abține și izbucni în râs. Era o scenă tare haioasă, mai ales că apoi doamna Perla l-a mai și periat. În cele din urmă a terminat și i-a dat drumul câinelui proaspăt coafat, care s-a dus glonț la domnul Locke, lângă sobă.

— Gura, puturoșilor, a mârâit Pleoști la Niki și Cioc, iar apoi s-a așezat pe covor.

Nu mult după aceea, doamna Perla și-a luat la revedere. Domnul Locke voia să mai stea puțin în fața sobei. În casă nu se auzea decât trosnetul lemnului din sobă, ticăitul ceasului vechi și sforăitul lui Pleoști. Nu a durat mult și au ațipit și domnul Locke și Cioc. Spre nemulțumirea doamnei Perla, bătrânul detectiv avea să doarmă iar toată noaptea în fotoliu.

— Nu adormiți! a strigat Niki îngrijorată și a țâșnit din cutia ei direct spre domnul Locke. Mai întâi trebuie să ne citiți încă o poveste cu detectivi.

Pleoști mârâi în somn, dar domnul Locke îl scărpină repede pe după urechi. Deoarece nu mai rezolvau cazuri împreună, bătrânul detectiv le citea în fiecare seară ajutoarelor lui o poveste cu detectivi. Nu se compara cu o investigație adevărată, nici pe departe, dar cel puțin era captivantă. Domnul Locke a căscat și a luat de pe măsuta din dreptul fotoliului o carte groasă, legată în piele. Pe ea scria cu litere aurii:

CELE MAI CAPTIVANTE POVEȘTI CU DETECTIVI DIN LUME

A așezat-o pe pătura de lână pe care o ținea pe picioare și a deschis-o. Foșnetul paginilor vechi i-a atras și lui Cioc atenția. A zburat repede de pe stinghia sa pe brațul fotoliului.

— Ce poveste vreți să auziți? a întrebat domnul Locke.

— Cum am prins eu hoțul de banane! a spus Cioc. Sau cum am salvat eu animalul bășinos sud-african!

— Hei! Am făcut toate astea împreună! a protestat Niki.

— Nu scrie nimic despre asta în carte, a spus domnul Locke, zâmbind pe sub mustăți.

— Dar astea sunt cele mai captivante povești cu detectivi din lume! a strigat Cioc.

— Nu. Alea au fost cazuri reale pe care le-am rezolvat noi. În carte nu vom găsi decât povești inventate.

— Sfântă nucă de cocos! Ce tâmpenie! a exclamat Cioc. De ce să inventezi povești când poți povesti ceva extraordinar, ceva ce ai trăit pe propria piele? Când eram pe vasul căpitanului Nas de Castravete, ne spuneam doar povești adevărate! Cine mințea sau exagera era aruncat la rechini.

— Ei, haide, a spus domnul Locke. Întotdeauna am avut multe de învățat din poveștile cu detectivi. De multe ori citim în cărți despre lucruri care abia apoi se întâmplă în realitate. Iar de multe ori citim chiar despre lucruri și mai interesante.

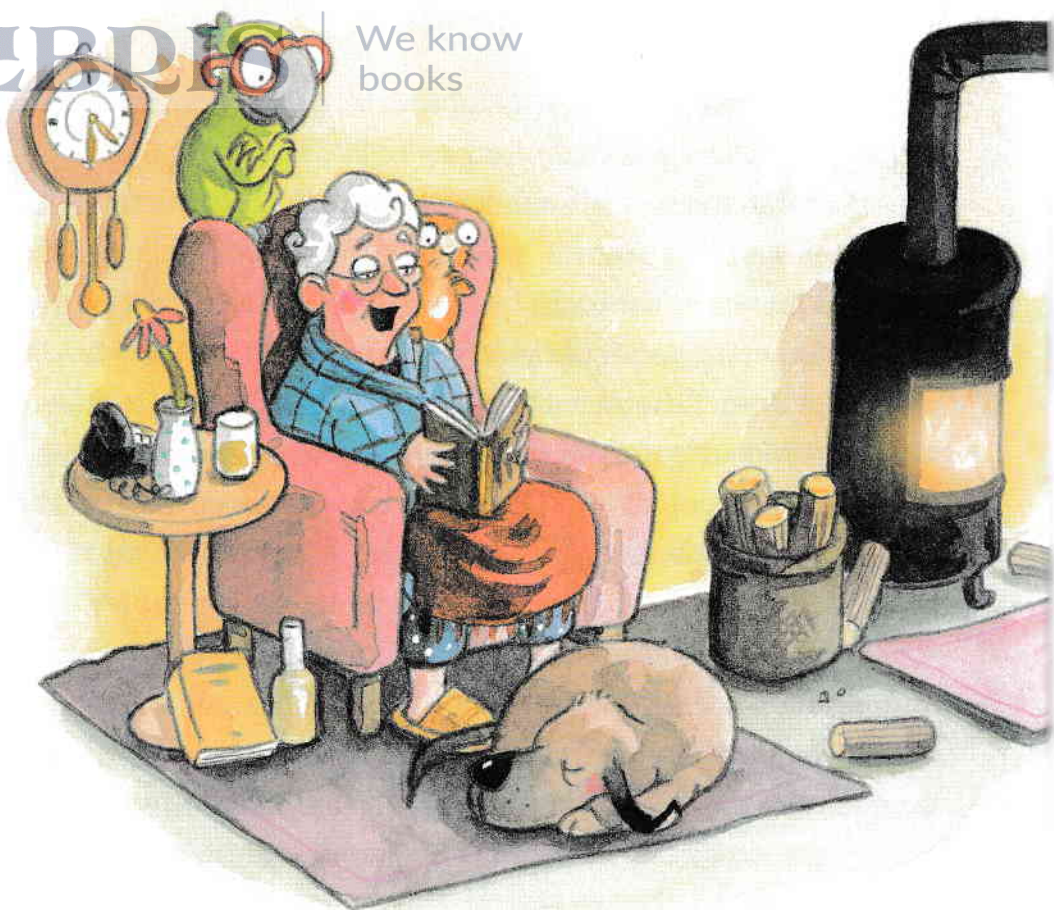
— Exact, a chițăit Niki. Nu înțeleg de ce trebuie să tot avem discuția asta în fiecare seară! Uneori nu trebuie decât să ascuți, Cioc!

— Nu vă certați, a spus domnul Locke zâmbind. Oricum am hotărât deja. Astăzi vă voi spune o poveste despre cel mai cunoscut detectiv din lume. Despre Sherlock Holmes și căutarea miresei pierdute!

— Ce fel de mireasă? a croncănit Cioc.

— Șșșt! a făcut Niki. Și-acum ridică-mă, te rog!

Cioc zbură în silă spre podea, o apucă pe Niki cu ghearele de ceafă și o așeză pe umărul domnului Locke, ca să poată citi și ea. Apoi se așeză și el pe spătarul fotoliului.

Domnul Locke își îndreaptă ochelarii pe nas, sorbi puțin din paharul cu whisky și își dresе glasul. Apoi începu să citească despre acest alt detectiv foarte cunoscut și despre asistentul lui, Watson, la care cineva venise într-o zi să le ceară ajutorul, pentru că mireasa lui pur și simplu dispăruse.

— E clar! a spus Cioc. Nu voia să se mărite cu el.

— Șșșt! a făcut Niki.

— Dragul meu Cioc, crezi că ar fi devenit el cel mai vestit detectiv din lume dacă rezolvarea ar fi fost atât de simplă?

— Credeam că e doar un personaj din poveste. Căci în realitate dumneavoastră sunteți cel mai vestit detectiv care a existat vreodată, nu încape urmă de-ndoială! Cine mai e și impostorul ăsta?

— Hai, gata, închide odată pliscul! a spus Niki.

— Închide tu pliscul, a spus Cioc.

— Care plisc? Eu n-am plisc! a spus Niki.

— Mai vreți să vă citesc sau nu? a întrebat domnul Locke obosit, gata-gata să închidă cartea.

— Ne scuzați, da, da, citiți în continuare, vă rugăm! a spus Niki.

— Auzi și tu, cică mai captivante decât poveștile reale! a bombănit Cioc. Hai că vreau s-o aud și pe-asta!

Apoi au tăcut amândoi și domnul Locke le-a citit povestea de la un capăt la altul fără ca vreunul din ei să mai scoată vreun sunet. La final, cazul a fost rezolvat și povestea s-a încheiat cu Sherlock Holmes cântând la vioară în fața șemineului.

— Ei bine? a întrebat domnul Locke. Cum vi s-a părut?

— Povești de adormit copiii, a spus Cioc. Un detectiv care cântă la vioară și un asistent care citește ziarul! Cine crede așa ceva?

— De ce nu? a întrebat Niki. Eu cred că a rezolvat cazul ca un profesionist. Iar din partea mea, ați putea foarte bine să cântați și dumneavoastră la vioară. În plus, și eu citesc ziarul.

— Atunci m-am liniștit, a spus domnul Locke. Din păcate, în ceea ce privește vioara, mă tem că sunt la fel de talentat ca fotoliul pe care stau.

— Exact! a cârâit Cioc. Pentru că dacă ați fi cântat la vioară, ați fi fost violoctiv, nu detectiv, așa cum erați când rezolvam cazuri împreună!

Și uite-așa au început să povestească despre toate cazurile la care lucraseră împreună, până ce domnul Locke a ațipit. Au vorbit mai ales despre animalul bășinos sud-african, pe care Niki și Cioc îl salvară împreună cu Paul, băiatul din vecini, aproape fără ajutorul domnului Locke. Nu-l mai văzuseră de mult timp pe Paul și sperau să treacă în vizită pe la ei, să mai depe ne amintiri. Se gândeau că poate cineva va scrie la un moment dat o poveste despre aventura lor de atunci. Amândoi erau convinși că o astfel de poveste ar fi cu adevărat cea mai tare poveste cu detectivi din lume. Apoi s-au dus mulțumiți la culcare, fiecare la locșorul lui. Doamna Perla avea să-i trezească iar în zori. Domnul Locke le ură noapte bună și se duse în pat, ca să nu o supere pe doamna Perla.

— Auzi, Cioc? a întrebat Niki după ce s-a așezat comod cu capul pe pernă.

— Ce e? a întrebat Cioc.

— Nimic, a spus ea. Noapte bună.

— Noapte bună.